

— **Α**ν ένας καλεσμένος πεθάνει απρόσμενα στο σπίτι σας, προπάντων μην καλέσετε την αστυνομία. Καλέστε ένα ταξί και πείτε του να σας οδηγήσει στο νοσοκομείο μαζί μ' αυτόν το «φίλο σας που ένωσε αδιαθεσία». Ο θάνατος θα διαπιστωθεί φτάνοντας στα επείγοντα περιστατικά, κι εσείς μπορείτε να διαβεβαιώσετε, έχοντας και μάρτυρα, ότι ο άνθρωπος πέθανε στη διαδρομή. Σε αντάλλαγμα, θα σας αφήσουν ήσυχο.

— Εγώ πάλι δεν θα σκεφτόμουν να καλέσω την αστυνομία, αλλά έναν γιατρό.

— Το ίδιο κάνει. Αυτοί οι τύποι τα 'χουν κάνει πλακάκια. Αν κάποιος με τον οποίο δεν έχετε ιδιαίτερη σχέση πάθει έμφραγμα στο σπίτι σας, εσείς θα είστε ο πρώτος ύποπτος.

— Ύποπτος για ποιο πράγμα, αν πρόκειται για έμφραγμα;

— Όσο δεν έχει ακόμη αποδειχθεί ότι επρόκειτο για έμφραγμα, το διαμέρισμά σας θεωρείται τόπος εγκλήματος. Δεν μπορείτε ν' αγγίξετε τίποτα. Οι αρχές εισβάλλουν στον χώρο σας, και μόνο που δεν μαρκάρουν με κιμωλία τη θέση των πτωμάτων. Δεν είστε πια σπίτι σας. Θα σας κάνουν χίλιες ερωτήσεις, χίλιες φορές τις ίδιες.

— Και πού είναι το πρόβλημα αν είστε αθώς;
— Δεν είστε αθώς. Κάποιος πέθανε στο σπίτι σας.
— Όλοι κάπου πρέπει να πεθάνουν.
— Στο σπίτι σας, όχι στο σινεμά, όχι στην τράπεζα, όχι στο κρεβάτι του. Αυτός ο τύπος περίμενε να βρεθεί σπίτι σας για να τινάξει τα πέταλα. Το τυχαίο δεν υπάρχει. Αν πέθανε κάτω από τη στέγη σας, είστε αναγκαστικά υπεύθυνος για κάτι.

— Όχι δα. Αυτός ο άνθρωπος μπορεί να αισθανθήκε μια έντονη ταραχή με την οποία δεν έχετε καμία σχέση.

— Είχε την κακή ιδέα να την αισθανθεί μέσα στο διαμέρισμά σας. Άντε να το εξηγήσετε αυτό στην αστυνομία. Ακόμη κι αν υποθέσουμε ότι οι αρχές τελικά θα σας πιστέψουν, μέχρι να συμβεί αυτό, το πτώμα βρίσκεται σπίτι σας, δεν το πειράζει κανείς. Αν έχει πεθάνει πάνω στον καναπέ σας, δεν μπορείτε πια να καθίσετε. Αν απεβίωσε στο τραπέζι σας, πρέπει να συνηθίσετε να μοιράζεστε μαζί του το γεύμα σας. Θα χρειαστεί να συγκατοικείτε μ' ένα κουφάρι. Γι' αυτό σας επαναλαμβάνω: καλέστε ένα ταξί. Δεν έχετε προσέξει στις εφημερίδες την καθιερωμένη έκφραση: «πέθανε κατά τη μεταφορά του στο νοσοκομείο»; Πρέπει να παραδεχτείτε ότι είναι περίεργη αυτή η τάση που έχουν οι άνθρωποι να πεθαίνουν κατά τη διάρκεια μιας διαδρομής, μέσα σε ανώνυμα τροχοφόρα. Ναι, γιατί θα 'χετε καταλάβει βέβαια ότι το αυτοκίνητο δεν πρέπει να είναι το δικό σας.

— Μήπως το παρατραβάτε λίγο μ' αυτή την παράνοια;
— Έχει αποδειχτεί απ' τον καιρό του Κάφκα: αν δεν είσατε παρανοϊκός, είστε ο ένοχος.

— Αν είναι έτσι, καλύτερα να μη δεχόμαστε ποτέ επισκέψεις.

— Χαίρομαι που σας ακούω να το λέτε. Ναι, καλύτερα να μη δεχόμαστε ποτέ επισκέψεις.

— Και τι κάνουμε τώρα, κύριέ μου;

— Κάνουμε εμείς επισκέψεις, δεν δεχόμαστε. Είμαστε πονηροί. Πρέπει να αρέσουμε στους οικοδεσπότες μας για να πάρουν το ρίσκο να έρθουμε να πεθάνουμε σπίτι τους!

— Μου φαίνεστε καλά στην υγεία σας.

— Έτσι πιστεύει κανείς. Ξέρετε πώς είναι αυτά. Μα είναι πιο αργά απ' ό,τι φανταζόμαστε. Μπορεί να μας απομένει ελάχιστος χρόνος ζωής. Αυτό το χρόνο δε θα 'πρεπε να τον αφιερώνουμε σε κοσμικότητες.

— Αν είναι έτσι, γιατί είστε εδώ;

— Για ένα λόγο που είναι, φαντάζομαι, ολόιδιος με τον δικό σας: επειδή είναι δύσκολο ν' αρνηθεί κανείς. Αυτό το ερώτημα είναι πάντως λιγότερο μυστήριο από τούτο δω: γιατί μας κάλεσαν οι οικοδεσπότες μας;

— Να μιλάτε για λογαριασμό σας.

— Δε μιλάω για το δικό σας ποιόν περισσότερο απ' ό,τι για κείνο των άλλων που μας περιστοιχίζουν. Είναι μάλιστα ακόμη πιο παράξενο ότι όλοι αυτοί οι παρευρισκόμενοι, νοήμονες άνθρωποι, που νιώθουν εμφανώς κάποια συμπάθεια, ή και φιλία, ο ένας για τον άλλον, δεν έχουν απολύτως τίποτε να πουν μεταξύ τους. Ακούστε τους. Είναι αναπόφευκτο: μετά την ηλικία των είκοσι πέντε ετών, κάθε ανθρωπινή συνάντηση είναι μια επανάληψη. Ο τάδε σας μιλάει κι εσείς σκέφτεστε: «Α, είναι η περίπτωση 226β». Τι βαρεμάρα! Πόσο τα ξέρω πια όλα αυτά! Είμαι εδώ απόψε μόνο και

μόνο επειδή δεν έχω διάθεση να τσακωθώ με τους οικοδεσπότες μας. Είναι φίλοι μου, παρ' όλο που η κουβέντα μαζί τους δεν μ' ενδιαφέρει.

— Κι εσείς δεν τους ανταποδίδετε ποτέ την πρόσκληση;

— Ποτέ. Δεν καταλαβαίνω γιατί εξακολουθούν να με προσκαλούν.

— Ίσως γιατί είστε το καλύτερο αντιπαράδειγμα του εαυτού σας: αυτά που μόλις μου είπατε για το θέμα του θανάτου δεν τα είχα ξανακούσει ποτέ.